

Sygn. akt II PZ 32/10

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. Ż.

przeciwko "P.-G." Spółka Akcyjna o ustalenie wypadku przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2010 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych [...]

z dnia 25 maja 2010 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 maja 2010 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną powoda J. Ż. od wyroku tego Sądu z dnia 16 grudnia 2008 r., którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy z dnia 30 czerwca 2008 r. i oddalono powództwo J. Ż. przeciwko „P.-G.” Spółce Akcyjnej o ustalenie wypadku przy pracy.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy stwierdził, że pełnomocnik powoda, wnosząc skargę kasacyjną, nie powołuje się na żadną z przewidzianych prawem przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nadto powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, mimo wezwania do usunięcia braków skargi kasacyjnej w sposób żądany przez

Sąd Najwyższy, tj. przez sprecyzowanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz ich należyte uzasadnienie, w uzupełnieniu braków skargi ograniczył się do przytoczenia tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 18/09, co nie spełnia wymagania sprecyzowania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, a tym bardziej ich należytego uzasadnienia.

Pełnomocnik powoda wniósł na powyższe postanowienie zażalenie, zarzucając mu „pominięcie przez Sąd istotnych sformułowań zawartych tak w tekście samej skargi kasacyjnej - jak i w pismach uzupełniających powoda z dnia 14 grudnia 2009 r. oraz z 17 maja 2010 r.” W uzasadnieniu zauważył, że jest „zwolennikiem zwięzłych sformułowań w sporządzanych pismach procesowych, co stwarzać może wrażenie ich nadmiernej skrótowości.” Uznał także, że w pismach dotychczasowych zawarte są wszystkie wymagania stawiane skardze kasacyjnej i w wezwaniu o uzupełnienie ewentualnego braku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Na wstępie konieczne jest przedstawienie przebiegu sprawy. Motywując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, jej autor stwierdził, iż uzasadnia ją „okoliczność, że to samo zdarzenie zostało całkowicie odmiennie ocenione przez Sąd I instancji i Sąd II Instancji, a tylko jedna ocena może być prawidłowa. Poza tym wskazana byłaby interpretacja prawna, jak dolegliwe w skutkach dla pracownika musi być zdarzenie, by można było uznać je za wypadek przy pracy”. Sąd drugiej instancji zarządzeniem przewodniczącego z dnia 3 grudnia 2009 r. wezwał pełnomocnika skarżącego do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wykonując to zarządzenie, pełnomocnik skarżącego w piśmie z dnia 14 grudnia 2009 r. stwierdził, że Sąd drugiej instancji, zmieniając wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalając powództwo, „dokonał tego z obrazą art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, gdyż wszystkie przewidziane w tym przepisie okoliczności miały miejsce w czasie pracy powoda u pozwanego w dniu 16.10.2006 r.” Tak uzupełniona skarga kasacyjna przedstawiona została Sądowi Najwyższemu przez Sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy uznał, że jest ona

dotknięta wadą w postaci braku uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co uzasadniało zwrot akt sprawy do Sądu drugiej instancji celem wezwania pełnomocnika skarżącego do usunięcia tego braku – poprzez „sprecyzowanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz ich należyte uzasadnienie (postanowienie z dnia 27 kwietnia 2010 r., w sprawie II PK 29/10). Pełnomocnik skarżącego, wykonując wezwanie przewodniczącego Sądu drugiej instancji powielające treść postanowienia Sądu Najwyższego, wniósł pismo o następującej treści: „W odpowiedzi na wezwanie Sądu z dnia 7 maja 2010 r. podnoszę, że istotę swego motywu o przyjęcie mej skargi kasacyjnej do rozpoznania przytoczyłem pod koniec swojego pisma z dnia 14.12.2009 r. Uzupełniam: w orzecznictwie Sądu utrwalony jest pogląd o szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy (I UK 336/08). Wydaje się, że przypadek będący przedmiotem rozważania w niniejszej sprawie jest bliski stanowisku Sądu Najwyższego zawartym w wyroku tego Sądu z dnia 18.08.2009 r. - I PK 18/09.” W dalszej części pisma przytoczono fragment motywów powyższego wyroku, zawartych w jego uzasadnieniu.

Przypomnieć należy, że Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 21 lipca 2008 r., w sprawie SK 40/07, (OTK-A 2008 nr 6 poz. /101) orzekł, że art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje odrzucenie - bez wezwania do usunięcia braków - skargi kasacyjnej niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 powołanej ustawy, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji. Wyrok powyższy wszedł w życie z dniem 8 lipca 2008 r., stosownie do art. 190 ust. 3 zdanie pierwsze Konstytucji RP, bowiem w tym dniu został opublikowany w Dzienniku Ustaw z 2008 r. Nr 120, poz. 779. W konsekwencji art. 398⁶ § 1 zmieniony został z dniem 22 maja 2009 r. przez art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 69, poz. 593). Z jego aktualnej treści wynika, że jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia, między innymi, wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. (skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie), przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod

rygorem odrzucenia skargi. Nieuzupełnienie tego braku formalnego w terminie rodzi skutek w postaci odrzucenia skargi przez sąd drugiej instancji (398⁶ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego (w stanie prawnym obowiązującym przed powyższą zmianą legislacyjną) przyjmowano, że podlega odrzuceniu nie tylko skarga kasacyjna, która w ogóle nie zawiera uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, ale również skarga, która takie uzasadnienie zawiera, lecz nie spełnia ono wymagań z art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II PK 302/07, LEX nr 452475, z dnia 8 stycznia 2008 r., II UZ 40/07, LEX nr 442665, z dnia 29 listopada 2006 r. II PK 213/06, LEX nr 317809, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz.75, z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, Biuletyn Sądu Najwyższego 2005, nr 12, poz. 9). Pogląd ten jest aktualny w obecnym stanie prawnym, z tą modyfikacją, że uzupełnienie braku skargi kasacyjnej w zakresie uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania w sposób nieodpowiadający warunkom wskazanym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. także może prowadzić do odrzucenia skargi.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. (uprzednio w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Zatem argumentacja prawna uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753 oraz z 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC z 2006 r. nr 7-8, poz. 135). Jedynie wyraźne odniesienie się do co najmniej jednej z tych przesłanek i przedstawienie argumentacji przekonującej, że przesłanka taka w istocie w sprawie zachodzi, stanowi zadośćuczynienie obowiązkowi wynikającemu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia

2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522, z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037).

Biorąc pod uwagę treść przytoczonych wyżej pism, Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że pełnomocnik skarżącego nie przedstawił uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgodnie z przedstawionymi wyżej wymaganiami (nie odwołał się do przesłanek wynikających z art. 398⁹ § 1 k.p.c.), co prowadzi do wniosku, że braki skargi nie zostały usunięte w przepisany terminie. W konsekwencji odrzucenie skargi znajduje oparcie w przepisie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na mocy art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.